

Hvis vi åbner for en mulighed for et rimeligt liv i ventetiden på eventuelt asyl eller eventuelt afslag, opnår vi to ting:

Vi undgår at smadre disse mennesker fysisk og psykisk, mens de venter, og vi opnår, at asylsøgerne bliver kendt i samfundet som mennesker, der kan og vil sørge for sig selv, som mennesker, der har valgt at flygte til Danmark, fordi vi stadig væk har et godt ry i andre lande som et demokratisk og humanistisk samfund, og de har ikke ét sekund tænkt på vores sociale system.

Det er klart, at dette forslag ikke med et snup-tag kan gennemføres, men jeg vil godt understrege værdien af det. Det giver mulighed for en kortere og mere vellykket integrationsfase, og det giver stærkere mennesker, som ikke er blevet umyndiggjort i ventetiden. De mennesker, som ender med at skulle tilbage til det sted, de kom fra, vil få anderledes selvtilid og overskud; deres hjemvenden vil kunne blive mere værdig.

Endelig vil det danske samfund kunne få værdier dels i form af arbejdskraft, dels gennem den tilførsel af viden og indsigt, de bringer med fra deres tidligere liv. Vi skal være opmærksom på, at det ofte er stærke mennesker med høj uddannelse, der har bragt sig i en risikosituation, fordi de har kritiseret deres hjemlands styre. Vi skal simpelt hen acceptere, at der findes andre mennesker, at der findes andre kulturer, der kan give det danske samfund værdier. Det er ikke den type argumenter, der har præget den danske udlændingedebat; det skal de gøre fremover.

Ved denne nytænkning, hvor vi går væk fra behandling, vil vi også kunne fjerne billedet af, at asylsøgere, flygtninge og indvandrere skulle være nassere, der ønsker at slå plad på det danske samfund, og i stedet vise et billede af, at det er mennesker, der kan give det danske samfund værdier.

Men jeg ønsker også, at der skal sættes fokus på asylsøgebørnene. I asylsystemet befinder der sig godt tusind skolebørn, som ofte skal opholde sig her i adskillige år. Røde Kors må på nuværende tidspunkt tilbyde dem i alt 15 ugentlige undervisningslektioner. Det er alt for lidt, hvis vi skal sikre disse børn en rimelig fremtid.

Mange børn og unge tilbringer op mod en tredjedel af et normalt skoleforløb under yderst mangelfulde undervisningsforhold. Mange vil derfor på forhånd være hægtet af et videre skole- og uddannelsesforløb efter asylsøgningstiden. Uanset om de opnår opholdstilladelse i

Danmark eller skal vende tilbage til hjemlandet, er deres fremtidsmuligheder blevet stærkt begrænset eller helt ødelagt på grund af de forhold, vi byder dem i øjeblikket.

SF foreslår derfor, at disse asylsøgebørn tilbydes en undervisning, der ikke diskriminerer dem i forhold til andre børn, og jeg vil godt understrege, at hvis de bliver her i landet, ender det med, at integrationen vil blive lettet betydeligt, og derved sparer vi jo penge; det er ikke noget dårligt argument i denne sag.

Et af modargumenterne vil være, at så vil asylsøgerne og deres børn lære dansk og lære danskere at kende. Hertil er blot at svare, at det er ikke så ringe, at andre mennesker lærer dansk; og det er ikke så ringe, at vi lærer mennesker fra andre kulturer at kende.

Et andet modargument vil være, at det så vil være sværere for myndighederne at træffe en afgørelse om afvisning, og hertil er blot at svare, at så er det, fordi myndighederne og politikerne ikke tør stå ved udlændingelovens restriktive regler.

Til slut skal SF foreslå en ny slags opholdstilladelse. Vi modtager asylsøgere, som er meget syge, eller som får en sygdom, som er alvorlig, men som ikke er så livstruende, at de skal kunne få opholdstilladelse efter de gældende bestemmelser. Vi skal derfor foreslå, at de udstyres med en midlertidig opholdstilladelse, som indtages, når de raskmeldes, alternativt at man ved beslutningen om, hvornår hjemsendelse skal ske, tager i betragtning, at disse mennesker skal være raske.

Jeg har fået forelagt mange sager, hvor mennesker sendes hjem med ureguleret sukkersyge, alvorlige traumer på grund af tortur eller andre sygdomme, hvor de ved, at de næppe vil kunne overleve, fordi deres hjemland ikke kan eller vil stille medicinsk behandling til rådighed. Er det human? Det mener SF ikke.

Pia Kjærsgaard (FP):

Allerførst vil jeg udtrykke min tilfredshed med, at samtlige partier i Folketinget står bag denne forespørgsel om Danmarks udlændingepolitik, der er stillet til statsministeren, indenrigsministeren og boligministeren.

I Fremskridtspartiet har vi gennem mange år ment, at netop udlændingelovgivningen er den lov, der optager den danske befolkning aller mest. Danmarks vej til et multietnisk samfund går over et Folketing, hvor danske politikere har svigtet deres landsmænd og det ansvar, de har